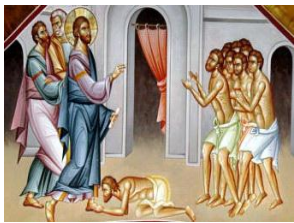

FLOAREA RECUNOȘTINȚEI

- *Duminica a 28-a după Rusalii, Pilda celor zece leproși -*

În timpul activității de propovăduire, Mântuitorul Iisus Hristos și ucenicii Săi se îndreptau spre Ierusalim, trecând prin mijlocul Samariei și al Galileii și au ajuns într-un sat, unde l-au întâmpinat zece bolnavi de lepră. Văzându-L pe Iisus, au strigat: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!” (Luca 17, 13). Știind ce înseamnă viețuirea în boală, în afara familiei și a celor dragi, în loc pustiu și plin de necurăție, fără să își mai condiționeze acțiunea de ceva, de regulă, de credință („Crezi tu că pot? Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”), cum mai făcuse în alte rânduri, fără a le pretinde ceva, Domnul le spune să se arate preoților (Luca 17, 14). Și pe drum, cei zece s-au curățit de lepră și s-au tămăduit. Pentru că preotul era cel care stabilea dacă suspectul este într-adevăr bolnav, tot preotul era și cel care stabilea dacă cel ce fusese bolnav se vindecase, se tămăduise. De aceea, Domnul Hristos îi trimite să se arate preoților. Toți cei zece s-au vindecat în drumul lor. Evident, că bucuria fără margini i-a cuprins și mai mult ca sigur, s-au dus

la casele lor, dornici să-i îmbrățișeze pe cei ai casei. Dintre cei zece, unul care nu era iudeu, ci samarinean, s-a întors, dând slavă lui Dumnezeu. Leproși fiind, samarinenii și iudeii stăteau împreună, se înțelegeau. Sănătoși fiind, nu reușeau să se

înțeleagă, se dușmăneau. Lucrul acesta este semnificativ și ni se întâmplă, deseori, și nouă, celor de astăzi. Suferința, necazul și boala ne unesc, în timp ce starea de bine și de sănătate ne desparte. Apoi mai este și această proporție, destul de considerabilă, de unu din zece, când cineva își arată recunoștința binefăcătorului său. De aceea, a ajuns în popor zicala: „Recunoștința, floare rară!”. Trist, dar adevărat! De câte ori uităm sau ne facem că uităm să mulțumim binefăcătorului nostru. Tocmai de aceea, cu tristețe, și Mântuitorul Iisus Hristos întreabă: „Nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?” (Luca 17, 17-18). Această întrebare ajunge să fie adresată tuturor celor ce li s-a făcut vreodată un bine și au uitat să mulțumească, care au neglijat recunoștința: „Ceilalți unde sunt?”. Mai este în popor o vorbă despre cineva nerecunoscător, care asemeni celor nouă, nu vrea să știe de „Mulțumesc!” și care mai este numit și lepră: „Este o lepră, un nerecunoscător”, la fel ca unul din cei nouă. Pentru a nu deveni în ochii celor din jur nerecunoscători, putem să scăpăm de povara etichetării prin slava pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu doar prin actul de mulțumire față de binefăcătorul nostru, pentru că la Dumnezeu se ajunge doar prin aproapele. Astfel ne arătăm dragostea față de Domnul, pe care nu-L vedem, prin aproapele nostru pe care îl vedem și îl iubim.

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare

Sfântul Antonie s-a născut în secolul al III – lea d.Hr., în epoca Marelui Constantin, în Alexandria. Avea părinți evlavioși, dar și bogați, care murind l-au lăsat moștenitor al unei mari averi. N-a vrut însă să învețe carte. Încă de tânăr se ducea la biserică. Într-o duminică a auzit în Evanghelie că Hristos spune acelui om bogat care căuta desăvârșirea: „Dacă voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde ale tale și dă-le săracilor” (Matei 19, 21), adică să îți vinzi averile și să le împarți nevoiașilor. El a auzit acest cuvânt pentru prima oară și nu a fost nevoie să-l mai audă o dată. Imediat a spus: „Acest cuvânt se referă la mine”. Și imediat ce a ieșit din biserică, a luat eroica hotărâre și a mers mai departe: a vândut toate cele moștenite – 300 de țărini alese, a dat banii săracilor, iar după ce s-a îngrijit de mica sa soră orfană, s-a dus și a ieșit din cetate spre pustie. Acolo a trăit 105 ani.

În Alexandria existau înțelepți, care citeau multe cărți. Aceștia au auzit de faima Sfântului Antonie și nu se pricepeau cum un analfabet reușise să ajungă la astfel de măsuri. S-au dus deci și l-au aflat în pustie. Îl întreabă:

- *Noi ne ostenim citind pe Platon, pe Aristotel, pe atâția înțelepți. Tu ce cărți citești?*

- *Eu, zice, studiez cărțile pe care voi nu le băgați în seamă.*

- *Care sunt aceste cărți?*

- *Sunt cărțile lui Dumnezeu care se află înaintea noastră. Prima carte este soarele care ne luminează ziua, ne încălzește, ne dăruiește viață. „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale”. „Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat lumina...” Altă carte este luna cu lumina ei smerită din timpul nopții. O carte este și pământul pe care locuim. O carte este marea cea mare și nesfârșită. O carte sunt râurile, carte sunt plantele și arborii, carte animalele și păsările, carte toate acestea de la cele mai mici până la cele mai mari. Carte este natura. Acestea sunt, zice, cărțile pe care le citesc și le studiez. Și mă minunez și zic și eu: „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești singurul Dumnezeu care faci minuni” (Ps. 76, 14-15).*

Au rămas uimiți și au plecat gânditori.

În vremea Marelui Antonie trăia în Alexandria un teolog orb. Se numea Didim și știa pe dinafară Sfânta Scriptură. Așadar Marele Antonie l-a întâlnit și îi zice:

- *Să nu te întristezi că nu ai ochi trupești. Astfel de ochi au și muștele, și fânțarii, și toate animalele. Tu ai alți ochi, ochi îngerești, care îl văd pe Dumnezeu și lumina Lui.*

„Fericii cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8).

Astăzi oamenii sunt orbi. În atâtea mii câți văd?

CREDINȚA ÎNNOBILEAZĂ VIAȚA NOASTRĂ

Trăim într-o epocă în care progresul tehnologic este fără precedent, ceea ce oferă numeroase facilități care susțin standardul de viață al omului modern. Zi de zi ne bucurăm de avantajele dezvoltării noilor tehnologii care, mai ales în sfera comunicării interumane și a informării în timp real, ne aduc an de an noi oferte și provocări. Bineînțeles că suntem invitați să le descoperim și să le utilizăm cu echilibru și discernământ. Inclusiv în sfera spirituală (religioasă), mai ales în mediul virtual, există, de asemenea, o ofertă bogată de experiențe și practici spirituale promițătoare de „fericire”, care însă în realitate contribuie la adâncirea crizei spirituale a celor atrași de acestea în căutarea adevărului, echilibrului și păcii interioare. În mod paradoxal, deși în societatea contemporană suntem tot mai bine informați și beneficiem de oportunități de comunicare interpersonală de neimaginat în urmă cu câteva decenii, totuși în lumea de astăzi observăm tot mai multă însingurare și tristețe, indiferență și egoism. În plus, în ultimul timp, la nivelul opiniei publice constatăm îngrijorare față de tentativele de subminare a valorilor tradiționale. Această stare de îngrijorare și confuzie, asociată uneori cu sărăcia și excluziunea socială, generează inerente probleme personale (alcoolismul și alte dependențe), familiale (singurătatea în doi, de exemplu) sau eșecul profesional. De aceea, în astfel de cazuri, granița dintre îngrijorarea personală și starea depresivă este foarte fragilă. Pentru noi, creștinii de două mii de ani, Mântuitorul Iisus Hristos este Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14, 6), iar învățătura creștină reprezintă un far călăuzitor care își dovedește permanent actualitatea și perenitatea. De aceea, valorile creștine reprezintă temelia formării și educării noastre pentru viață care ne ajută să ne cultivăm capacitatea de a

discerne între bine și rău, adevăr și minciună, dreptate și nedreptate, corectitudine și incorectitudine, cinste și necinste. Astfel, credința noastră ne dă speranță și ne ajută prin cultivarea virtuților să ne luminăm sufletele, să avem pace și bucurie, să înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru, să prețuim și să apărăm demnitatea persoanei și instituția familiei, să ne educăm copiii în spiritul învățăturii și moralei creștine, să iubim frumosul, să descoperim reperele culturii naționale și universale,

să facem alegerile corecte în viață, să rămânem optimiști și să conștientizăm că avem un rost în această viață pământească, unde ne străduim să ne dobândim mântuirea. Credința este și voință. Ea presupune o deliberare și o decizie liberă. Voința susține rațiunea în căutarea și în cercetarea ei și îi dă imboldul de a adera la revelația divină. Voința se decide și menține decizia. Credința este și sentiment. Este sentimentul infinitului, al măreției divine. Descoperirea lui Dumnezeu declanșează în om o gamă de sentimente variate și sublime. Sentimentul dă viață, căldură și intensitate credinței. Credința este poarta vieții veșnice și trebuie să aibă următoarele însușiri: **1.** Din punct de vedere al conținutului, să fie universală, adică să cuprindă toate adevărurile revelate de Dumnezeu și mărturisite de Biserică. **2.** Din punct de vedere al certitudinii, să fie o convingere statornică și mărturisitoare. **3.** Din punct de vedere al acțiunii, să fie vie și lucrătoare în dragoste. Amin.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 21 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 22 ianuarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 23 ianuarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă

Un tâlhar schimbat

Un tâlhar s-a hotărât să jefuiască o mănăstire. Seara, pe la amurg, s-a apropiat de porți și l-a văzut de pe zid o călugăriță. „Vail!”, a strigat aceasta, începând în grabă să tragă clopotele. „Surorilor, veniți încoace repede! A rămas un părinte afară, stă acolo și nu poate să intre!” Toate au dat fuga, au deschis porțile, l-au întâmpinat cu lumânări, cu cinstire. Tâlharul s-a pierdut cu firea și nu știa ce să mai facă. „Eu am venit să fac rău și ele mă primesc atât de frumos”, se mira el și a fost atât de cutremurat încât s-a pocăit îndată. Atât de mare este puterea gândului bun, că poate schimba până și cugetul aproapelui.

Oamenii învață de la oameni

Uneori, ne confruntăm cu oameni violenți, hotărâți să ne facă rău, agresivi verbal sau care îndreaptă gânduri neplăcute asupra noastră. Câteodată, aceștia ne cunosc de mai multă vreme sau ne întâlnesc pentru prima oară. Că-i știm ca prieteni, colegi, vecini sau că-i întâlnim întâmplător la o coadă la magazin sau la o manifestare, ei sunt cei cu care socializăm și interacționăm, ei fac parte din universul nostru. Să le găsim scuze sau circumstanțe atenuante întotdeauna, încurajându-i astfel să perpetueze comportamentul urât, nu este o soluție nici pentru ei, nici pentru noi. Oamenii răutăcioși nu se vor îndrepta dacă noi continuăm să-i iertăm. Și nici noi nu ne vom simți bine fiindcă ei vor continua să ne facă rău. Cel mai indicat este să-i facem cumva să înțeleagă că procedează greșit, fie atrăgându-le atenția direct, fie printr-o reacție pozitivă la care ei nu se așteaptă.

Gândul bun e o forță

Când te duci spre cineva cu gânduri bune, când nu răspunzi la ură cu ură, ci cu bunătate, cel răuvoitor își va pune întrebări și, cunoscându-te așa cum ești, vrând-nevrând va începe să se poarte diferit. Să răspunzi la zâmbet cu zâmbet e ușor, e o reacție naturală. E atât de firească încât uităm uneori de ea. Să fii tu cel care începe să zâmbească este un pas pe care nu mulți se gândesc să-l facă sau nu știu cum. Inițiază tu o legătură frumoasă! Fă tu primul pas! O îmbrățișare, o mână întinsă, un zâmbet. De obicei, oamenii se schimbă datorită acestor interacțiuni cu oameni spontani, blânzi, calzi, care expun ce au ei mai senin în sufletul lor minunat. Oamenii învață de la oameni. Cum pe un copil îl educă un adult, pe adult îl educă o mare personalitate. Se educă singur, da, dar are modele care să-l inspire. Un om mare posedă forța gândului și multe calități. Cu cât este mai evoluat, cu atât este mai bun și mai înțelept. Gândul bun are o forță nebănuită! „Răul se naște din neștiință, iar binele care mântuiește sufletul este cunoașterea lui Dumnezeu”. Sf. Antonie cel Mare